Една впечатляваща регресия на млад и талантлив художник, чийто дух обаче се оказа не толкова млад. За него (пък и за мен, съпреживявайки я) беше силно емоционална и дълбоко разтърсваща, с драматични обрати на съдбата - възходи и падения, борба между мрака и светлината и спонтанно бликнали сълзи от двата края на спектъра… и невероятно красив и вдъхновяващ финал!

РЕГРЕСИЯ-.18.06.2014г.
От начало успях да видя как душата ми слиза в майчината утроба и се слива с ембриона. Процесът беше както пясък се стича в пясъчен часовник. Като цвета на душата ми беше син с блещукащи неща, които оприличих на брокат. После Б. ми каза да тръгна по обратния път. Започнах да се движа в тъмна тръба, но имах усещането , че накрая има светлина. На изхода се изстрелях като вода от гейзер и… се озовах в Небесните сфери, където пред мен се откриха невероятно красивите Небесни поля в много красиви и пастелно светли цветове. Там срещнах своя Духовен Учител – Свети Серафим Саровски. Той беше с бяла брада и бели дрехи и държеше светлинен жезъл. Подаде ми моята книга на живота, която беше отворена. Корицата й беше светло кафява със златна украса и в долния десен ъгъл червен печат, а в него образ на литнал феникс с корона и кръст на нея. Отворих книгата. Много осезаемо почувствах страниците и релефа, получен от красивите, ръчно написани букви.
1.Първият въпрос беше за възприятието ми на Бог като жесток съдия.
Бях отведен в сцена, в която бродя из пустинята, одърпан и отчаян. Дойде пустинна буря, засипа ме и така умрях. Б. ме попита как съм се озовал там, какво е станало, какво съм извършил? И в този момент… пред мен изникна сцена, в която убивам деца. Започнах да плача и едвам се успокоих (с помощта на Б.). Стана ми много, много тъжно. Разбрах, че съм служил на фараона и от страх съм изпълнявал неговите заповеди, но в един момент не съм издържал на зверствата и съм избягал. Разкайвал съм се за стореното, но не съм могъл да си простя и затова съм отишъл в пустинята да търся смъртта. Не съм вярвал, че и друг може да ми прости… нито пък, че Бог ще ми прости. Но Свети Серафим ме посреща със състрадание и скръб. Прегръща ме… и не се усеща и нотка на осъждане. Казва ми, че няма да се отвърне от мен, няма да ме изостави и винаги ще бъде с мен и ще ми помага. Сродните ми души също ме приемат със съпричастност, измежду които е и Б. Всички са с бели дрехи (включително и той), но неговите бели дрехи са по-различни, по-специални – той е водач на групата. След това Бог ми се явява като огромна СВЕТЛИНА. Той също не ме съди. Неговата Любов е безусловна! Започвам да усещам осезаемо, че Бог е една ОГРОМНА ВСЕЛЕНА ОТ ЛЮБОВ, КОЯТО нищо - дори цялата Вселена не може да побере! В тази ВСЕЛЕНА ОТ ЛЮБОВ, аз започвам да се разтапям, докато напълно не изчезнах. Беше невероятно усещане!
2.Вторият въпрос беше за припряността да нарисувам картините си, идваща от някакъв страх, че може и да не живея дълго.
Видях се като италиански художник през 17 век на около 27 години. Много почитан и успял. В този живот умирам млад… защото съм бил любовник на жена на влиятелен мъж , и затова ме убиват през нощта, като нахлуват, счупвайки

прозореца на стаята, в която спя, и ме пробождат с шпага, след което от едно чекмедже вземат парите ми - разполагал съм със средства, а и съм бил изпълнен със съзнание за величие (Към днешна дата това съзнание за величие се преплита с чувството за греховност). Интересното беше, че в момента на пробождане в областта на диафрагмата (защото не успяха да ми прережат гърлото, тъй като се защитавах) почувствах и отпускане в същата област (а често усещам напрежение точно там!)
Свети Серафим ми каза, че добре съм рисувал и е доволен от изкуството, което съм сътворил,но не е трябвало да пипам тази жена, която пък в
този живот срещнах за кратко и отначало ми харесваше, но не станахме гаджета.
3. Необясним страх от нападение на зли същества.
Видях се като испански художник през 18 век, в сцена, в която ме нападат зли същества (невидими, демонични). Когато Б. ме попита какво съм направил, аз моментално разбрах причината - че съм потърсил помощ от зла магьосница, която е направила черна магия , за да стана известен художник и да се издигна в обществото, което и се случва – женя се по сметка, а не по любов (иначе си имам любовница), ставам дори придворен художник и се радвам на един охолен живот. После се разкайвам и търся помощ от монаси, който ми правят изчистващ и ограждащ ритуал в испански манастир. Главният монах, извършил ритуала, ми казва, че са успели, но до края на живота си ще се наложи да страдам много. И действително – последните години от живота ми са много тежки, с болки по цялото тяло. Грохнал и изнемощял съм. Но пък съм получил (благодарение на ритуала, направен от монасите) специална защита от Ангел Небесен с името Елохим, който държи за верига тези същества и не ги допуска до мен. Умирам от старчески болки в цялото тяло. След този живот душата ми попада в нещо като затвор под Небесата, където чакам много дълго Свети Серафим да дойде и да ме освободи (след като всички други, подобни на мен, са били освободени преди това), като ме приема с Любов и ми казва, че ще оправим нещата.
За изкупление ми се дава живот на слугинче в пустинята. Там върша много тежка работа, търпя глад и нечовешки бой с камшик и така умирам като дете, но …ИЗКУПИЛ ГРЕХА СИ.
4. На въпрос на Б. кой от моите предишни животи се е оказал повратния момент за мен да премина от тъмнината към Светлината, защото преди Христа съм бил убиец и сутеньор, се видях като приятел на Свети Апостол Павел. Бил съм свидетел на сцената, когато (на път за Дамаск) на Ап. Павел (тогава все още Савел) му се явява Христос като ослепителна светлина, която го заставя да падне на колене. Чува глас, който му казва: „Савле, Савле, защо Ме гониш?" Тогава Савел разбира, че това е Христос… настъпва душевен обрат, приема духовно кръщение и става най-ревностния разпространител на Христовото благовестие.
Виждам сцена, при която със Свети Апостол Павел сме тръгнали на събор на учениците на Христос, но ни нападат римски войници. Свети Павел успява да избяга,но аз не успявам и ме убиват. Преди смъртта изпитвам известно разочарование - усъмнявам се в това, че Ап. Павел е Божи човек. Това съмнение е причината след смъртта на тялото ми да се появи над мен черен чадър и аз не мога да се издигна към Светлината и пак попадам в изолатора, където чакам дълго. Когато Свети Серафим идва да ме освободи ми казва: „Трябва да имаш повече

вяра и упование в Бога… да се смиряваш пред Божията воля!”
5. Във връзка с въпрос на Б. за цвета на духовната ми монада я видях като елипсовиден скъпоценен камък , бяла на цвят, и с още една елипса около нея.
5.За връзката със съпругата ми.
Първо се пренесох в живот през 12 век (някъде към Холандия). Бяхме мъж и жена с пет деца (две от тях са двете ни деца в настоящия ни живот). Видях сцена, в която се бях ядосал. Ревнувах силно жена си, защото си мислех, че ми е изневерила (а нямаше нищо такова) и в гнева си напуснах семейството си… изоставих ги. По-късно видях как завършвам този си живот – в планина, разкъсан от вълци. След това Б. ми зададе въпрос: каква е уговорката между нашите души (моята и на съпругата ми)? Тогава възкликнах, защото ясно видях Бог като огромна СВЕТЛИНА, в Която ние със съпругата ми сме едно цяло… и как, излизайки от Светлината, се разделяме на две души. Визуализирах ги като две семенца, сияещи и бели. Моята душа отива надолу… към планетата Земя, а тази на жена ми завива надясно и се стрелва далеч в пространството. Отива в много далечна Галактика, където има напреднала и светла цивилизация. Там с помощта на тамошен Пророк , жена ми вижда колко трудно се справям със земните условия и решава да дойде при мен, за да ми помага. Трудно й е, но успява да дойде в по-гъстата материя, за да се прераждa… КАКВА ГОЛЯМА ЛЮБОВ И ЖЕРТВА!… Жена ми дава обет, че ще бъде до мен докрай… докато не се освободя от гъстата материя и удря печат за вярност в моята книга на живота! НЕВЕРОЯТНО ПРЕЖИВЯВАНЕ!

Спонтанен отклик на един Приятел от Ятото сродни души:

Наистина, крайно впечатляваща регресия! Нещо на и над нивото на всичко, което сме чели по този въпрос от авторите на книги за този метод. Тази твоя дейност е повратен момент в духовната ти "кариера"… да отбележа кои неща ме впечатлиха най-силно в тази изключителна регресия.

1.Като още едно доказателство, че Бог е всепрощаващ и всемилостив. Не че не го знаем, но тук случаят е много трогателен. Остава си въпросът обаче да питаме и да разсъждаваме при всички случаи ли Бог е такъв - или само по отношение на децата си, на монадите, които Той е родил. По отношение на останалите, родени от други бащи, не че Бог не би могъл да бъде милостив, но Той осъзнава, че това просто няма смисъл: куха консерва сама няма нужда от прошка, той като няма понятие че е

сгрешила. Оттук - няма и импулс за разкаяние. Не страда от грешките и паденията си, няма съвест, която да я терзае. В този смисъл, всемилосърдието и милостта на Бога са безпредметни за скрапа на Битието, който е всъщност Небитие. Тъй като енергията на Любовта е вездесъща, а всеопрощението и милосърдието са нейния връх, може да се счита, че като минава автоматично през скрапа, тя просто го претопява. Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите - знаем го това. Мъртвите за добро и любов не са в обсега на Неговото зрение, но това не значи, че бурята на Любовта Му не ги връхлита. Виновните я възприемат като Гняв, но за тях има надежда, щом се чувстват виновни. Бог не би намалявал специално Любовта Си, когато преминава през складовете за вторични суровини - това би искало ресурс от енергия и внимание. Той просто претопява негодното - и това е. Негодното за добро, отклик и любов, негодното за покаяние и разкаяние неизбежно се връща в Магмата на Небитието. Значи, един ден пак ще свърши работа.

2.Необикновен случай със светец-покровител от егрегорна религия. Но не е чак толкова необикновен, тъй като Божи хора и ангели се раждат навсякъде, даже сред търговци, политици и военни, така че не им е никакъв проблем да слязат още по-ниско: в измислените религии. Те приемат позора да се облекат в свещенически дрехи и да заемат санове, да развяват кадилници, да възвеличават кръста, да възпроизвеждат небивалиците за кръщението, изповедта, литийните шествия, причастието, прекръстването и ходенето на църква като задължителни за спасението на душата, за естеството на плътта и греха, както и дяволската молитва за "трижди грешния" грешник в свое лице. Божественото в Прохор е избликвало, когато се е обръщал към всеки с думите "Радост □ моя" или е правел чудеса, но той е имал сериозни съображения да играе и ролята на егрегорен светец със стандартните фрази за "надвиването на страстта". За това, че "девствеността е най-висшата добродетел, тя е равноангелско състояние и може да замени сама по себе си всички добродетели"... Нямало е как, трябвало е да внуши на хората принадлежността си към съсловието на обикновените светци, за които е фактор физическата девственост, а не девствеността като изпълнение на Волята Божия. Колко много светци и светици са се съпротивили на Бога, когато Той е поисквал от тях да станат физически бащи и майки на напреднали духове! После Той не им е давал стотици години въплъщение именно по тази причина - или ги е въплъщавал в семейства на касапи, на пияници, на пропаднали хора. Със Серафим обаче случаят не е такъв: той е играл тази роля съвършено съзнателно, за да могат и най-бедните духовно души са се приближат към Бога, които нямат друг начин за това, освен чрез църквата. За истинския му ръст съдим и по един съвет, който той е изпълнявал без изключение, за разлика от много "духовни" хора и до днес: "Когато си сред други хора в света, не е нужно да говориш за духовни неща, особено когато хората нямат желание да слушат". Прохор наистина е направил голяма жертва, понеже е съзнавал, че един ден има опасност да го канонизират и с това да спрат еволюцията му за хиляди години - и въпреки това си е създал имидж на светец.

3.Крайно впечатляващо е името на небесния ангел с името Елохим, който е спасил душата на този приятел някога. Днес ние знаем, че това може да е един от елохимите, но може да е бил и сам Учителят;

4.Случаят му с ап.Павел е фундаментална брънка за разплитане, от която може да се започне не само личен за него възродителен процес, но и мистична реакция за веригата сродни души на самия ап.Павел. Ние имаме начин да го срещнем днес с една от проекциите на Павел, след което има шанс да протече много благоприятна верижна реакция. Това, че някога се е усъмнил в божествеността на този верен Христов апостол и Прохор му е обяснил, че така извършва грях, би трябвало днес да се доизчисти. Срещата на двамата на земята може да изиграе положителна роля в това отношение.

5.Бяла елипса в елипса е изключителен знак, който може да му се разтълкува, ако той поиска и дойде времето за това. Поверен му е ключ и разковниче по този начин за едно много високо Посвещение и възлизане в нов йерархичен чин. Изисква се само още един малък период на прочистване от остатъчното влияние на православния егрегор. Ако не го осъзнае и направи в този живот, има шансове и по-нататък;

6.Съпругата му е от йерархията на Дъгите Небесни - женския полюс на атмическия свят, най-високия в духовната вселена. Тя ще го спаси окончателно, ако и двамата добият понятие за Троен Ритъм и направят опит за изпълнението му. Това няма нищо общо с модерния живот по тройки и пр. в пропадналите народи - Тройният ритъм е съвършено друго нещо.

НАИСТИНА, С ТАЗИ РЕГРЕСИЯ ЗАПОЧВА НОВ ЕТАП НЕ САМО В МИСИЯТА НА Б. ЧРЕЗ ТОЗИ МЕТОД, НО И ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА НЯКОЛКО МНОГО ВАЖНИ ВЕРИГИ ОТ СРОДНИ ДУШИ.

Григорий Ватан anhira@abv.bg